

skrive Vedtægten ren. Jeg har nu egentlig ikke af det Eksemplar, der ligger i Ministeriet, faaet det Indtryk, at det var en Renskrift; jeg har nærmest faaet det Indtryk, at det var en Kladde, Forslaget, som det var forelagt Byraadet. Det ender med: „Vedtøget i Korsør Byraad den 20de December 1900“, og saa komme alle Underskrifterne. Men selvfølgelig, naar det ærede Medlem siger, at han har siddet i sit Ansigts Sved og skrevet Vedtægten ren, saa er det klart, at saa har det ærede Medlem gjort det, og saa er der ingen, der tvivler derom. Nu da det ærede Medlem havde saadan stor Hast med denne Sag, var det, jeg tillod mig at mene, at det kunde have været ganske praktisk, da han jo maatte vide, at Sagen maatte gaa igennem 4 Ministerier, om han havde sendt Vedtægten i 4 Eksemplarer. Ganske vist er Vedtægten ikke kort, men alligevel vilde det at have afskrevet 3 Eksemplarer til hverken have kunnet tage saa lang Tid eller have været en forfærdelig Ulykke for en, efter hvad han selv siger, saa embedsivrig Mand. Men derom siger saa det ærede Medlem: Lad hver passe sit, hvis Ministeriet vil have Afskrifter, saa lad dem skrive dem selv, hvorfor skal jeg skrive deres Afskrifter? Nej, Ministeriet har ikke forlangt eller ønsket Afskrifter for sin egen Skyld; en saadan Indsenden af flere Eksemplarer mener jeg kun havde været gavnlig for det ærede Medlem og for Korsør Byraad, naar det var en Sag, der havde saa forskrækkelig Hastværk. Det er vist meget rigtigt, at Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne ikke pleje at sende deres Sager ind til Ministerierne i flere Eksemplarer, men deraf følger saa ogsaa, at naar en Sag skal i flere Ministerier, kan den kun komme i et ad Gangen. Det er kun det, jeg mener, at naar det ærede Medlem havde saa forfærdelig travlt i denne Sag og var saa oprørt over Ministeriets Langsomhed, havde det ligget saa snublende nær at sende 4 Eksemplarer af Vedtægten ind og derved bevirket, at det halve eller mere end det halve af den Tid, den har været i Ministerierne, vilde have været sparet. Det ærede Medlem siger saa, at den 21de August, eller rettere den 23de August, fik han Sagen tilbage, og han ekspederede den saa med stor Kraft, nemlig til den 2den September, altsaa i Løbet af virkelig kort Tid. Men saa kommer den ulyksalige Syndebuk af en Bogtrykker i Korsør imellem; denne Bogtrykker, der har haft Sagen i næsten en Maaned; og det er mig, siger det ærede

Medlem, der har forlangt, at Sagen, skønt den endnu ikke var færdig til endelig Stadfæstelse, skulde foreligge trykt, før den kom ind. Det er nu ikke ganske rigtigt; det, som er forlangt i Skrivelsen af 21de August, er — efter at der er opstillet en Række Krav om Ændringer — at naar Vedtægten fremsendes i ændret Tilstand, altsaa naar alle disse Ændringer, som Ministeriet har forlangt, ere indførte i Vedtægten, saa vilde man ønske at se den trykt. Saa snart nemlig Byraadet havde vedtaget Ændringerne i Overensstemmelse med Ministeriernes Krav, var jo Sagen færdig, saa skulde Vedtægten trykkes alligevel, og saa vilde det være rigtigt og heldigt for Ministeriet at se den ændrede Vedtægt foreligge trykt i sin Helhed. Men det ærede Medlem, eller Korsør Byraad, efterkom ikke alle Ministeriets Krav om Ændringer; der var et Par Punkter, hvor man ikke vilde, eller ikke mente at behøve, at efterkomme disse Krav — et af disse Punkter var endda et Punkt, hvorpaa Vedtægten ligefrem vilde stride mod Lovgivningen. Det Tidspunkt, hvor Vedtægten efter Ministeriets Forlangende skulde trykkes, var altsaa slet ikke kommet endnu; det er det ærede Medlem, der ved en Misforstaaelse har ladet denne langsomme Bogtrykker slaa sin Klo i Sagen. Nu siger det ærede Medlem, at jeg naturligvis vil gøre ham ansvarlig for denne Bogtrykker. Ja selvfølgelig. I Vedtægten, som ganske vist ikke er traadt i Kraft endnu, men som dog maatte være en ret god Rettesnor for vedkommende Borgmester, staar der om Borgmesteren, at „han har Indseende med, at ingen Sag lider utilbørligt Ophold“. Jeg skulde tro, at der maatte have været god Grund til at tage fat paa denne langsomme Bogtrykker. Denne Vedtægt er jo ikke anderledes, end at det er et Stykke Bogtrykkerarbejde, som enhver Bogtrykker i Kjøbenhavn vilde kunne trykke færdig i Løbet af nogle faa Dage, men det ærede Medlem, som har et saa uhyre Hastværk med denne Sag — vel at mærke, naar den ligger i Ministeriet — sidder ganske rolig — ja, han har nok rykket Bogtrykkeren et Par Gange, men han finder sig dog i, at Bogtrykkeren bruger en hel Maaned om den Smule Arbejde, men saa snart Sagen er kommen fra Bogtrykkeren og er kommen herind, gaar han op til mig og besværer sig over Ministeriets Embedsmænd og siger: Det er virkelig en Skam, at den Sag ikke er færdig endnu! Det ærede Medlem forvarer sig imod, at han skulde være et Smøl